

- Chú ạ, thời thế khiến cho anh em mình cuối cùng phải sống xa nhau, chúng tôi vẫn buồn mỗi lần nhớ đến vợ chồng chú nhưng còn biết làm sao ! Bây giờ chúng tôi đã già yếu chỉ còn nương cậy vào các con. Và lại an sinh xã hội bên nước người ta quá tốt, cho nên chúng tôi không có lựa chọn nào khác.

Trung gặp lại cha mẹ già, ông bà vui mừng lắm nhất là bà mẹ ... cứ nắm nínu mãi bàn tay con trai.

- Gặp lại các con mạnh khỏe mẹ rất sung sướng. Mai đây các con đi về mẹ lại nhớ ... lại khóc thương !

Đoài có ý muốn được đi thăm quê quán cha mẹ ngoài Bắc, mọi người nhiệt tình tán thành đi theo cô.

Làng Đoài Giáp vẫn còn ở thị xã Sơn Tây nơi mà lai lịch cô ẩn hiện lờ mờ.

Mây trắng ngàn năm vẫn bay qua đây. Đoài chỉ 1 lần ngang qua và dù chỉ 1 lần, cô cũng đã có nơi để mà thương mà nhớ. Lúc hoàng hôn, Đoài lang thang trên những con đường nhỏ hẹp mà thả hồn mình vào những cơn mộng mơ diễm ảo.

Ngày lên đường trở về Bỉ, mỗi người trong bọn họ trầm ngâm đeo đuổi ý nghĩ riêng tư. Lúc tiễn đưa nhau ở phi trường, ông Minh bùi ngùi nắm tay anh trai :

- Chẳng biết anh em mình có còn gặp lại nhau nữa không ? Dịp này gặp lại anh chị là vợ chồng tôi mãn nguyện lắm rồi ... thỉnh thoảng tin về cho chúng tôi với nhé ...

@@@@@@@@@@

Năm 2000, Lâm nay đã là thanh niên, anh theo học năm cuối ban kỹ sư điện cơ (électro-mécanique) ở đại học Bruxelles.

Sức khỏe ông Mẫn suy sụp nhiều. Những năm về sau, ông đi đứng khó khăn chỉ lẩn quẩn trong phòng. Bà Hoàn thì di chuyển chậm chạp lại hay quên nên chuyện chăm sóc ông Mẫn, Đoài tự ý nhận lấy. U lo cho ông miếng ăn giấc ngủ, kê luôn giường trong phòng ông bà để tiện theo dõi thuốc men và việc vệ sinh cho ông nữa.

Có đêm ông thều thào kêu khát nước. U Đoài nghe được trong giấc ngủ chập chờn, vội vã mang ly nước ấm đến rồi đỡ ông ngồi dậy uống. Ông mệt nhọc nhìn u, trong vùng tối mờ mờ, Đoài thấy ánh mắt ông tràn ngập tình thương.

Ký ức chợt ùa về trong tâm tư Đoài và dừng lại ở đoạn năm xưa, một buổi tối trước khi di cư vào Nam. Ông Mẫn đã nhìn Đoài